

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐκδότης τῶν τραγωδιῶν ἐφιλοτιμήθη νὰ γείνη ἡ ἐκτύπωσις ἐπὶ καλλίστου χάρτου καὶ διὰ νέων, εὐμεγέθων καὶ καθαρῶν στοιχείων· ἐάν δὲ καὶ περὶ τὴν ὀρθογραφίαν κατεβάλλετο μείζων φροντίς, τὸ ἔργον ἤθελεν ἀποβῆ ἔντελέστερον.

Τοῦ Γεροστάθου ἡ δευτέρη ἐκδόσις, γενομένη μόλις ἓν ἔτος καὶ ἡμισὶ μετὰ τὴν πρώτην, ἐπικυροῖ ὅσα ὑπὲρ τῆς χρησιμότητος τοῦ πονήματος τούτου ἐγράψαμεν ἄλλοτε· ἡ τασυῖτη δὲ ἐπιτυχία δὲν χρεωστεῖται μόνον εἰς τὴν ἔλλειψιν βιβλίων καλῶν πρὸς ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν παραδειγμάτων ἅτινα ἐπιτηδεῖως συνέλεξεν ὁ συγγραφεὺς ἐκ τῆς πατρίου ἱστορίας, καὶ εἰς τὴν ἐπιτηδαιότεραν συναρμολογίαν καὶ ἐκθεσιν. Ἡ ἱστορία τῶν Ἑλλήνων περιέχει ἀληθῶς ἀπαράμιλλα ὑποδείγματα πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρετῶν, ἅτινα οὐ μόνον πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ἀδιακόπως ἀπ' αὐτῆς τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ νὰ μιμώμεθα, ἐάν θέλωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν ὄρον, τὸν ὁποῖον ἔχομεν μὲν ἀενάως διὰ στόματος, δὲν ἐπιδιώκομεν ὅμως πάντοτε καὶ δι' ἔργων.

Εἰς τοιαῦτα ἔργα παρορμᾷ ἡμᾶς δις καὶ τρίς τοῦ ἔτους δι' ὀμιλιῶν ὁ μετριοφρόνως ὑπογραφομένος βιβλιοφύλαξ τῆς βουλῆς Κ. Τερτζέτης, συγκαλῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς φιλακροάμονας Ἀθηναίους. Λέγων δὲ Ἀθηναίους δὲν ἐννοῶ μόνον τοὺς προσεληνούς, τοὺς βλαστάνοντας ὡς τὸ σύμβολον τῆς προστάτιδος τῆς Ἀκροπόλεως ἐκ τῶν ζοφερῶν στέρνων τῆς Ἀθήνης, ἀλλὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντας, ὁθενδήποτε τῆς ἐσω καὶ ἐξω Ἑλλάδος καὶ ἂν ᾴσι. Πλὴν τούτου, μισῶ ἀπὸ καρδίας τὴν διάκρισιν τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἐπιζητοῦσι, προσαρτῶντες εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ τὸ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως αὐτῶν. Ἐννοῶ τὸν Θεουκιδίδην προσγραφόμενον Ἀθηναῖον· διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ Ἑλλὰς δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ Σπάρτη καὶ Ἀθῆναι καὶ Θῆβαι καὶ Αἴγινα, καὶ καθέξῃς· σήμερον ὅμως, ὅτε μάλιστα ἔχομεν εἴπερ ποτὲ ἀνάγκην συμπήξεως, νὰ ἐπονομάζεται φέρ' εἰπεῖν ὁ ἐκδότης τῶν τραγωδιῶν τοῦ Κ. Ζαμπελίου Ἑπειρώτης, καὶ, τὸ χειρότερον, νὰ ἐπονομάζη *Λευκάδιον* τὸν τραγωδοποιὸν αὐτόν, εἶναι εἰ μὴ ἄλλο, τοῦλάχιστον ἄκαιρος ἀπομίμησις.

Ὁ Κ. Τερτζέτης ὅμως, οὐχὶ ὡς Ζακύνθιος, ἀλλ' ὡς Ἕλλην ἐνθέρμως ἀγαπῶν τὴν ὅλην Ἑλλάδα, ζητῶν νὰ λύσῃ δυσδιάλυτον ἄλλως ζήτημα, « τίς ὁ προσρισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, » κατέθεσε τὸν πρῶτον λίθον πανελληνίου καταστήματος. Ναὶ μὲν ἀστεῖον θὰ ἦτο τὸ *Λεπροκομείου* τοῦ Κ. Τερτζέτου ἂν βᾶθρον μόνον εἶχε τὴν ὀμιλίαν τῶν· διότι αἱ ὀμιλίαι ἔχουσιν, ὡς ἀξιοῖ ὁ Ὀμηρος, πτερὰ, καὶ ταχέως τὸ προσφιλὲς τέκνον τοῦ Κ. βιβλιοφύλακος, ὡς οἱ νόμοι τῆς βουλῆς παρ' ἧ λειτουργεῖ, θὰ μεταρσιούτο καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν αἰωνιότητα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων· αὐτὸς ὅμως, φρονῶν μᾶλλον ἐπίγεια, καὶ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ μακαρισθῆ ἅμα γεννηθὲν τὸ μονογενὲς τέκνον του, ἤλθε κομίζων πρὸς τὴν ὀμιλίαν καὶ χιλιᾶδας δρχμῶν πέντε.

Ὁμολογῶ ὅτι τὰ χρυσοῦν τοῦτο θεμέλιον, τὸ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ φιλογενοῦς Κ. Μαυρογιάννη, κατὰ πολὺ μοι φαίνεται στερεώτερον οὐ μόνον τοῦ λόγου τοῦ Κ. Τερτζέτου καὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ *Λεπροκομείου* ἐκδόσεων τοῦ Κ. Δεκιγάλλα, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τοῦ Χρυσοστόμου τῶν ὀμιλιῶν.

« Ἄρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον. »

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶναι θαψιλὲς τὸ δῶρον δὲν ἀρκεῖ μόνον εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ *Λεπροκομείου*· διὸ λυπούμεθα ὅτι οἱ πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπορωτέρων οὐδὲν συνεισέφεραν ἄχρι τοῦδε, ἀναθέτοντες ἐκ κακῆς συνηθείας τὴν περὶ τῶν τοιούτων φροντίδα εἰς τὴν ἐλευθεριότητα τῶν ἐξω τῆς Ἑλλάδος ὁμογενῶν. Βεβαίως ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν ἀναπόφευκτον εἶχομεν ἀνάγκην τῆς ἐλευθεριότητος ταύτης· σήμερον ὅμως δυνάμεθα, φρονῶ, νὰ ἀνεγείρωμεν ἐνίοτε καὶ ἄνευ αὐτῶν εὐεργητικὸν τι μνημεῖον.

Τῆ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ ΚΑΡΔΙΑ:

ΚΑΡΟΛΟΥ τοῦ ΛΕΝΟΡΜΑΝ (*).

—ooo—

Ὁπιθόμερον αὐ-
χημα ἐξῆς
Οἶον ἀποτρυμένον ἀν-
δρῶν δ' ἄσταν μανίει
Καὶ λογίσις τοῖς αἰδοῖσι.

Πιν. Πιν. Εἰδ. Α'.

Μοῦσα σεπτὴ, καλλιτέλαδ' αἰδοίη,
Ἦτις ἀγλαὰς πτέρυγας ἀείρεις
Λεύσσουσ' εἰς ἀγαθὴν ἐσθλοῖο ὄψιν,
γλύκιστα δ' ἄδεις.

(*) Ὁρα φυλλάδ. 236, σελ. 474.